

Evropski pokret
Crna Gora

**FRIEDRICH
EBERT**
STIFTUNG

Crna Gora u NATO

regionalne i globalne perspektive

Crna Gora u NATO - regionalne i globalne perspektive

Evropski pokret
Crna Gora

**FRIEDRICH
EBERT
STIFTUNG**

Crna Gora u NATO – regionalne i globalne perspektive

Izdavač

Evropski pokret u Crnoj Gori

Za izdavača

Momčilo Radulović

Autori

Momčilo Radulović i Boško Jakšić

Lektura i korektura

Marko Lubarda

Prevod

Marko Lubarda

Dizajn i štampa

Studio MOUSE- Podgorica

Tiraž

300

Evropski pokret u Crnoj Gori (EPuCG)

Sima Barovića 4, 81000 Podgorica

Tel/Fax: 020/268-651;

email: office@emim.org

web: www.emim.org, www.eukonvencija.me

Napomena: Stavovi izraženi u ovom dokumentu su stavovi autora i ne odražavaju stavove Fridrih Ebert fondacije.

Novi Hladni rat kao globalni okvir

Ako je atentat Gavrila Principa na austrougarskog prijestolonasljednika Franca Ferdinanda, 28. juna 1914. godine, označen kao početak Prvog svjetskog rata, onda bi se iz jednog saopštenja ruskog Ministarstva inostranih poslova moglo zaključiti da je 14. aprila 2014. godine Crna Gora postala povod početka Drugog hladnog rata.

Moskva je tog dana, povodom posjete Mila Đukanovića SAD-u, ocijenila da su premijerovi pozivi za što brži prijem Crne Gore u NATO bili praćeni „neprijateljskim izjavama na račun Rusije“. Otvorenije međusobno „etiketiranje“ je počelo još 2007. godine, saopštenjima Rusije da nije „glineni golub na američkom strijelištu“ i poređenjem vašingtonske administracije sa Trećim rajhom, ali je u pomenutom saopštenju od aprila 2014. godine, prvi put u zvanični rječnik ruskih zvaničnika unijet pojam „neprijatelj“.

Potvrda povratku hladnoratovske retorike ubrzo je stigla i sa druge strane, pa je tadašnji zamjenik generalnog sekretara NATO-a i bivši američki ambasador u Rusiji, Aleksander Veršbov izjavio da je zapadna vojna alijansa uvjerena da Rusiju treba tretirati „više kao neprijatelja nego partnera“.

Ovakav negativan razvoj odnosa u posljednjih nekoliko godina predstavlja potvrdu mišljenja da Hladni rat zapravo nikada i nije prestao – samo se od ideološkog konflikta dva sučeljena sistema transformisao u sukob oko pitanja moći i uticaja u oblastima energije, ekonomije i bezbjednosti. Takav hibridni Hladni rat odvijao se smanjenim intenzitetom od pada Berlinskog zida do odlaska Borisa Jeljcina sa vlasti, a značajnije jača od dolaska Vladimira Putina na čelo Rusije.

Moskva je ozvaničenje Hladnog rata prihvatila od početka raspoređivanja raketnog štita NATO-a po Istočnoj Evropi. Rusija je istovremeno

dala jasno do znanja kako tumači približavanje NATO-a njenim granicama i tradicionalnim sferama uticaja kao što su Gruzija ili Ukrajina. Kratki rat u Gruziji, ljeta 2008. godine, potvrdio je da je Putin spreman da upotrijebi vojnu moć kako bi ostvario svoje spoljnopolitičke ciljeve. Oni koji su se pitali kakva je svrha postojanja NATO-a poslije pada Berlinskog zida, odgovor su dobili ruskom aneksijom Krima.

Rusija tako nizom poteza pokazuje odlučnost da spriječi monopol američke globalne vlasti. Potvrda ove politike stiže svakodnevno kroz ruske aktivnosti na terenu i izjave njenih visokih zvaničnika, poput one Sergeja Lavrova prilikom posjete Grčkoj početkom novembra 2016. godine kada je izjavio da „SAD ne mogu same da rješavaju svjetske krize” i da „ako je to način na koji njihovi američki partneri razmišljaju”, onda to znači da će morati da prođu kroz „bolan period razumijevanja da niko ne može da bilo šta učini sam”.

Američko-ruski odnosi danas su do takve mjere narušeni barazima međusobnih optuživanja zbog Ukrajine i Sirije, da ne samo da su dospjeli na najnižu tačku poslednjih decenija, već zvaničnici pominju i nepredvidive konfliktne scenarije. U vezi sa tim, šef njemačke diplomatije čak ocjenjuje da su sadašnja vremena „mnogo opasnija” od onih tokom Hladnog rata.

Potvrda ovakvih ocjena su i nedavni taktički i strateški potezi obje strane. NATO je poslije postavljanja raketnog štita suočen sa ruskim pretnjama državama Baltika, pa je 3.4 milijarde dolara namijenio Poljskoj i zemljama Baltika i ojačao kopnene snage na svom istočnom krilu sa preko 5,000 vojnika sa pratećim naoružanjem najnovije tehnologije.

Moskva je uzvratila prebacivanjem balističkih raketa za Kalinjingrad, rusku enklavu na Baltiku. Na teritoriji Rusije održane su vježbe civilne odbrane u kojima je učestvovalo 40 miliona ljudi. Putin je nedavno dekretom suspendovao sporazum sa SAD-om o raspoređivanju plutonijuma čime je označen kraj jednog od poslednjih oblika saradnje dvije sile na smanjenju naoružanja.

Verbalna i aktivna konfrontacija postali su standard u odnosima između Rusije i evroatlantskih partnera, pa je sve ono što se može vidjeti na različitim „mekim” i „tvrdim” frontovima od Evrope, Afrike, preko Bliskog do Dalekog Istoka samo potvrda ocjena da su stvari krenule opasnim tokom.

U ovako zategnutim i polarizovanim globalnim odnosima, obje strane žele da znaju na koga mogu da računaju, prema principu „ako nisi uz nas onda si protiv nas”. Danas NATO i EU, sa jedne, i Rusija sa druge strane, okupljaju saveznike ili zemlje barem pokušavaju odvratiti od nauma da stanu uz njihovog rivala.

Zapadni Balkan na „liniji vatre”

U takvoj konstelaciji odnosa globalnih sila, Zapadni Balkan, region koji je do juče bio od perifernog značaja po globalne interese velikih, namah je dobio na strateškoj važnosti. Zapadni Balkan je postao mali sporedni dio fronta, „linija vatre” kako kaže američki državni sekretar Džon Keri, na kome Rusija i NATO imaju malo toga da izgube, ali mogu dosta da dobiju.

U ovakvom ambijentu gotovo i da ne postoji mogućnost da države Zapadnog Balkana vode vjerodostojnu i dugoročnu „nesvrstanu” ili samoproklamovanu „neutralnu” politiku. Neutralnost austrijskog ili švajcarskog tipa za zemlje na Balkanu nije održiva zbog niza unutrašnjih razloga, a nije moguća ni u spoljnopolitičkom kontekstu, jer nema neophodno međunarodno priznanje.

Zato je pitanje pojedinačnog opredjeljenja zemalja regiona samo jednim dijelom proizvod političkih vizija njihovih građana, političkih elita i istaknutih pojedinaca u njima. Međutim, i u takvim, relativno limitiranim okolnostima, pitanje usmjerenosti pojedinih zemalja je ipak ultimativno u okvirima državničke mudrosti Vlada i lidera regiona i njihove hrabrosti da se suoče sa izazovima koje ovo i buduće vrijeme nose sa sobom.

Opredijeliti se za ovaj ili onaj globalni okvir saradnje je jedna stvar, a sprovesti to opredjeljenje u djelo na turbulentnom Balkanu, sasvim je drugo. Naime, većina zemalja regiona je dobrovoljno, u skladu sa evrointegrativnim politikama i na osnovu racionalnih procjena o geografskom i strateškom položaju, odabrala NATO za dalji razvoj svojih bezbjednosnih politika, ali proces približavanja i učlanjenja u NATO u svakoj od zemalja regiona ide sasvim različitim dinamikama.

Srbija na specifičan i veoma upitan način pokušava da održi u životu politiku „I EU i Rusija“ i samoproklamovane vojne neutralnosti. Ipak, vojna saradnja sa NATO razvijenija je od saradnje sa Rusijom. Vojska Srbije i njen Generalšab reformišu se u skladu sa NATO standardima. Srbija je u okvirima Partnerstva za mir 2015. godine potpisala Individualni akcioni plan partnerstva (IPAP) koji je najviši oblik saradnje NATO-a sa nekom zemljom koja nije članica, ali u Beogradu je protumačeno da podizanje saradnje na najviši politički nivo ni na koji način ne obavezuje Srbiju da postane članica.

Ključni argument protiv članstva i dalje se krije u argumentu da je NATO bombardovao Srbiju 1999. godine i tako pomogao nastanku nezavisnog Kosova. Iako je ostala van rešavanja kosovskog problema koji je iz UN prebačen za EU, i iako je srpska vlast privrženica procesu evropskih integracija, Rusija na sve načine blokira mogućnost ulaska Srbije u NATO. Javna debata na ovu temu jedva i da postoji.

Ključni argument Moskve je gotovo stoprocentna energetska zavisnost Srbije od ruskog gasa. Srpska naftna industrija NIS predata je još za vrijeme predsjednika Borisa Tadića Rusiji za sporno nisku cijenu – kao zahvalnost za relativnu političku podršku oko Kosova – čime su širom otvorena vrata upliva Rusije u značajne segmente ekonomskog, političkog i društvenog života Srbije.

U Makedoniji punopravno članstvo u EU i NATO blokira Grčka zbog poznatog spora oko imena. Zemlja je u međuvremenu postala eklatantan primjer kako oklijevanje i nedovoljna angažovanost evropskih i evroatlantskih struktura otvara put za direktno i remetilačko miješanje drugih sila u unutrašnje poslove balkanskih zemalja.

Ambicije Bosne i Hercegovine da što prije postane članica NATO, preciznije nastojanja bošnjačkog i hrvatskog nacionalnog segmenta, sputana su otporom Republike Srpske, koja slijedi politiku zvaničnog Beograda i ispunjava direktive Moskve, kojoj je srpski entitet unutar BiH trenutno najjače uporište u regionu.

Kosovo je opterećeno finalnim rješavanjem pitanja statusa i pregovorima sa Srbijom pod pokroviteljstvom EU i unutrašnjom političkom nestabilnošću, iako su sve jače tendencije evroatlantskih partnera da bezbjednosne strukture definišu kao punopravne vojne snage koje

će na ovaj ili onaj način biti u potpunosti vezane za NATO i prije definitivnog rješavanja pitanja statusa Kosova u okviru UN.

Jedina zemlja koja je na putu evroatlantskih integracija uspješno prebrodila sve izazove na unutrašnjem i spoljnjem planu je Crna Gora. Ne slučajno, Vlada u Podgorici je u pregovorima sa EU otvorila više poglavlja od bilo koje druge zemlje-kandidata u regionu, a članice NATO-a već su otvorile proces ratifikacije sporazuma o ulasku Crne Gore u NATO (13 ratifikacija do novembra 2016). Činjenica da je zemlja prepoznala gdje su njeni dugoročni strateški interesi istovremeno je praćena snažnim i sve otvorenijim pritiscima i miješanjem u unutrašnje stvari koje dolaze iz Rusije, što se manifestovalo tokom protesta u Podgorici oktobra 2015. i uoči, tokom i poslije izbora oktobra 2016. godine.

Rusko „Njet“

Crna Gora i ostale zemlje Zapadnog Balkana su svoje evrointegracijsko opredjeljenje odabrale kao prirodni put izgradnje demokratskih, slobodnih i prosperitetnih država i vladavine prava. Većina njih, kao što je napomenuto, te procese žele da ojačaju i evroatlantskim integracijama prepoznajući u njima garante sopstvene bezbjednosti.

Ali, od izbijanja krize u Ukrajini, Kremlj je prihvatio strategiju: ukoliko Zapad želi da ugrožava naše strateško susjedstvo, onda Rusija može da uzvрати destabilizacijom na drugim lokacijama. Između ostalih, i na Zapadnom Balkanu.

Strategija Moskve je obnarodavana 2013. godine, kada je uticajni ruski Savjet za spoljnu politiku šefu Kremlja predočio dokument „Ruska soft-power strategija na Balkanu“ u kome se, između ostalog navodi: „U ovom regionu, koji je tradicionalno povezan s Rusijom, ne možemo se ograničiti samo na to da investiramo u preduzeća. Mi moramo izdvojiti novac za infrastrukturu i ljude koji u Rusiji vide alternativnu svjetsku silu“.

Od kako je region stavljen na mapu geostrateških interesa Moskve, Rusija izdvaja novac i oslanja se na panslovenstvo, pravoslavnu vjeru,

ekonomske i vojne veze iz vremena socijalizma kako bi – i otvorenim pritiscima i prijetnjama – blokirala približavanje zemalja Zapadnog Balkana NATO-u.

U posljednje vrijeme, koristeći sofisticirane metode, Rusija pokušava da uspori, ospori ili oteža i procese evropskih integracija zemalja regiona. Evropska unija se zbog kriza predstavlja kao „neatraktivan projekat“, „mit iz devedesetih godina“. Zemljama-kandidatima sa Zapadnog Balkana poručuje se da EU gubi privlačnost ne samo kao područje blagostanja, već i u bezbjednosnom smislu. Sve glasnije se nudi ruska alternativa na istoku – Evroazijska federacija.

Evropski put zemalja regiona Rusija vidi kao njihovu zabludu. „Srbija i Crna Gora treba da se vrate sebi, ali ne preko NATO-a i Evropske unije, nego preko pravoslavlja“, izjavio je ovog maja u Beogradu, na promociji svoje knjige, general Leonid Rešetnikov, doskorašnji direktor uticajnog ruskog Instituta za strateške studije.

Centar za evroatlantske studije iz Beograda samo je u Srbiji identifikovao blizu 120 raznih partija, političkih pokreta, nevladinih organizacija, građanskih i studentskih organizacija ili medija koji direktno rade na promociji ruskog interesa. Značajan broj ovakvih subjekata djeluje i u Crnoj Gori i njihova vidljivost i uticaj su se značajno uvećali u posljednje dvije godine.

Crnogorsko „dosta“!

Da ovakva politika nema samo svoju soft-power stranu, već da se radi na svestranoj realizaciji i drugih, agresivnijih strateških odrednica ruske spoljne politike na Zapadnom Balkanu, dokaz predstavlja slučaj Crne Gore koja je postala eklatantan primjer na koje sve načine Moskva pokušava da destabilizuje vlast koja joj nije po volji.

Na crnogorskom primjeru pokazuje se istinitost predviđanja američke podsekretarke za odbranu Kristin Vorum koja je još početkom 2015. godine izjavila: „Rusija bi mogla da krene na zemlje koje nisu članice NATO, na neke od manjih zemalja kao što je na primjer Crna Gora, i da pokuša da stvori nestabilnost, da iskoristi neke od informacionih operacija i tehnika koje smo vidjeli da su koristili u Ukrajini“.

Za relativno kratko vrijeme, ono što je počelo sasvim nediplomatski sročnim prijetnjama i porukama Đukanoviću da će zbog približavanja NATO-u „odgovarati pred Bogom“, pretvorilo se u otvoreno miješanje koje će potvrditi da je Rusija prihvatila dvostruke standarde u svojoj politici. Moskva je tokom prošlogodišnjih nasilnih protesta u Podgorici podržavala rušilačku „ulicu“ protiv vlasti, da bi nešto kasnije u Skoplju relativno prorusku vlast branila od mirne „ulice“.

Inteziviranje napada na Crnu Goru posljedica je regionalne i međunarodne politike Đukanovića, koji je u deceniji od sticanja samostalnosti zemlju doveo u položaj u kojem ona ima mnogo veću specifičnu težinu i značaj od svoje realne veličine.

Tako je Crna Gora od 2006. godine do danas postala lider procesa evropskih, a naročito evroatlantskih integracija i time postala svojevrsni lakmus papir za političku, bezbjednosnu i vrijednosnu orijentaciju cijelog Zapadnog Balkana. Uspjeh Crne Gore bio bi uspjeh i ostalih zemalja regiona i predstavljao bi značajno ohrabrenje za ostale susjedne zemlje da inteziviraju svoje napore ka članstvu u EU i NATO.

Svjesna ovakvog disproportionalnog uticaja ove male balkanske zemlje i njenog lidera, Rusija je uložila značajna sredstva i napore da ukloni Đukanovića sa vlasti, što preko paradržavnih institucija, što preko novca i uticaja kojim raspolažu određeni ruski tajkuni i oligarsi koji su u međuvremenu izgubili pozicije u Crnoj Gori.

U ovim naporima, Rusiji ide na ruku specifična unutrašnja politička situacija u Crnoj Gori, gdje jedan značajan dio populacije i dalje podržava nacionalističke i mitomanske projekte zasnovane na idejama velikosrpstva, tribalističkim percepcijama panslovenstva i pravoslavnog univerzalizma. Miris tamjana i gasa zamijenio je crvenu petokraku u politici realizacije ruskog imperijalizma.

Nosioci takve politike u Crnoj Gori su okupljeni u opozicionoj koaliciji Demokratski front (DF) koja održava redovne i snažne veze sa svim pomenutim akterima ruskog establišmenta i ruskih državnih i paradržavnih institucija i pojedinaca koji su zaduženi za realizaciju ruske balkanske politike. Ovo je rezultiralo nedvosmislenom podrškom koju je DF dobio za vrijeme organizovanja protesta 2015. godine, a naročito prije i za vrijeme održavanja redovnih parlamentarnih izbora u Crnoj Gori oktobra 2016. godine.

Ostale opozicione stranke se mogu podijeliti na one koje se ne konfrontiraju direktno sa idejom crnogorskog ulaska u NATO, već zahtevaju organizovanje referenduma o članstvu, dok istovremeno daju veoma snažne izjave protiv evroatlantskih integracija (Demos, Socijalistička narodna partija i Demokrate Crne Gore), i na one koje podržavaju članstvo zemlje u NATO, ali sarađuju sa zastupnicima referendumske ideje (Građanski pokret URA) ili sudjeluju u zajedničkim opozicionim politikama (Socijaldemokratska partija SDP).

Izbori za crnogorski Parlament su održani 16. oktobra 2016. godine i rezultati su pokazali da je DPS i dalje najjača parlamentarna partija sa preko 41% glasova i 36 od 81 mandata. Sa tradicionalnim partnerom Socijademokratama Crne Gore i manjinskim partijama, izgledno je da će DPS formirati Vladu koja će dovesti do kraja priključenje Crne Gore NATO savezu. Pored ovih partija, zajedno sa još dvije opozicione stranke koje se zalažu za NATO, u crnogorskom Parlamentu biće skoro 60% podrške za ratifikaciju sporazuma o članstvu u Sjevernoatlantskom savezu. Time su izbori zapravo postali i vrsta referenduma o evroatlantskoj integraciji, jer su one partije koje podržavaju NATO, bilo da su u vlasti ili su u opoziciji, dobile značajnu većinu u Parlamentu.

Međutim, proruski opozicioni Demokratski front je samo dan nakon završetka izbora zatražio nepriznavanje izbornih rezultata zbog navodnog uticaja na glasače preko objavljivanja vijesti u izbornom danu o hapšenju 20 srpskih državljana osumnjičenih da su planirali da organizuju terorističke napade i izvrše državni udar u izbornoj noći.

Iako su i policija i specijalno državno tužilaštvo Crne Gore iznijeli niz tvrdnji da se radi o dobro organizovanim lokalnim i međunarodnim aktivnostima, opozicione partije, na čelu sa DF-om tvrde da se radi o namještaljci „režima Mila Djukanovića“ i najavljuju bojkot Parlamenta i eventualne proteste. Istini za volju, opozicione partije koje su van DF-a, posebno one koje se zalažu za NATO ostavljaju malo prostora i za drugačije mišljenje i insistiraju da se istraga dovede do kraja, sa mogućnošću i da priznaju da se radilo o stvarnoj planiranoj terorističkoj akciji i pokušaju državnog udara.

Sa druge strane, vladajuće partije u Crnoj Gori, ali i srpski zvaničnici iznose tvrdnje da se radilo o veoma dobro osmišljenoj akciji koja je

bila inicijalno organizovana od strane određenih ruskih paradžavnih i nacionalističkih aktera. Svi dosadašnji dokazi iz zvanične istrage koje su iznijeli crnogorski tužilački zvaničnici i koji su dospjeli u javnost putem medija, takođe direktno upućuju na takve zaključke, a dobro informisani diplomatski krugovi u Podgorici tvrde da je uplitanje ruskih elemenata bilo otvoreno i nedvosmisleno. Prema navodima istrage, pojedinci iz Rusije, uz korištenje značajnih finansijskih sredstava, su angažovali mrežu saradnika u Srbiji i Crnoj Gori, čiji je cilj bio eliminacija crnogorskog premijera i preuzimanje vlasti od strane pro-ruske, „patriotske“ opozicije.

Istovremeno, zvanična Moskva je izjavom o pozivanju na formiranje opozicione Vlade, bez Mila Đukanovića, indirektno priznala rezultate izbora u Crnoj Gori, ali je kratko nakon toga potpredsjednik ruske Dume Sergej Železnjak snažno podržao opoziciju u odluci o nepriznavanju izbora i eventualnim daljim protestima. Železnjak je svoje obraćanje opoziciji uputio uz korištenje otvorenih prijetnji, podsticanje na nemire i uz pozive na vaninstitucionalno svrgavanje izabrane vlasti. U svojim daljim obraćanjima, on je čak izrazio nadu da će novi predsjednik SAD, Donald Trump, zaustaviti širenje NATO-a na Balkanu, prvenstveno u Crnoj Gori.

Nešto više diplomatska poruka, ali sa istom vekotrskom usmjerenošću, stigla je od samog Vladimira Putina, koji je rekao da očekuje da „Crna Gora vodi izbalansiranu politiku“. Premijer Đukanović mu je odgovorio da uz poštovanje tradicionalnih prijateljstava, Crna Gora već vodi izbalansiranu politiku i da ima prava na sopstveni politički izbor i ostvarivanja sopstvenih interesa.

No, da stvari ni u budućnosti neće ostati na nivou diplomatskih opaski, potvrdilo je i nedavno postavljanje Mihaila Fradkova, bivšeg premijera i dugogodišnjeg šefa ruske obavještajne službe, čovjeka od najvećeg Putinovog povjerenja, na mjesto šefa Instituta za strateške studije. Ovo jasno nagovještava da Rusija namjerava da i dalje nastavi pritiske na Crnu Goru i Zapadni Balkan. Ovog puta sa manje retoričkih bravura koje je imao prethodni direktor, Leonid Rešetnjikov, a sa više efikasnosti u realizaciji koju oličava Fradkov.

Izbori u Crnoj Gori su tako postali mnogo značajniji od onog što bi bili

u redovnim okolnostima. Političko izjašanjavanje zemlje od 620,000 stanovnika postalo je globalno pitanje rasporeda snaga velikih sila i regionalna vododjelnica za proces evropske i evroatlantske integracije Crne Gore.

Sudeći po onome što se desilo u Crnoj Gori, perspektive Zapadnog Balkana ipak treba, na srednji i duži rok, analizirati u kontekstu članstva u Evropskoj uniji i NATO-u, ali se tamo neće stići sa manjkom hrabrosti lokalnih političkih elita i njihovih lidera, ali ni sa niskim nivoom zainteresovanosti zapadnih partnera za ono što se dešava u svakoj od zemalja ponaosob.

Svi su izgledi da konfliktna atmosfera ni na globalnom ni na regionalnom nivou neće popustiti u doglednoj budućnosti. Putin je već najavio nove tenzije i većina analiza pokazuje da on planira budućnost **protiv**, a ne **sa** Zapadom.

Kako je izgledno da pritisci i različiti pokušaji destabilizacije neće popuštati, nove zategnutosti i izazove bolje je dočekati okružen saveznicima. Zato se mnogi analitičari van Crne Gore slažu da je vlast u Podgorici povukla mudar i hrabar potez odlukom da pristupi zapadnoj vojnoj Alijansi.

Moskva neće olako odustati ni od Crne Gore, ni od Zapadnog Balkana, a Brisel i Vašington bi trebalo da prestanu sa politikom oklijevanja i nedovoljne pomoći i zaštite. Zapadni saveznici moraju što prije značajno pojačati sve vidove napora za potpunu integraciju zemalja regiona u svoje redove.

U suprotnom, stvara se opasna praznina koja otvara prostor ruskim, ali i drugim uticajima, koji ne promovišu zapadne demokratske vrijednosti. Zemlje članice NATO-a i Evropske unije bi zato morale, u relativno bliskoj budućnosti, potvrditi privrženost balkanskoj regiji na efikasan način i konkretnim djelima.

Prije nego što to učine drugi.

Autori: Boško Jakšić i Momčilo Radulović

U Podgorici, oktobar-novembar 2016. godine